

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/48/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125011930
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3125011930.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Miroslavy Šibíkovej a Mgr. Martina Vozára v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Gelnici, trvale bytom C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ilava, na verejnom zasadnutí dňa 15.04.2026 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 10PP/5/2025 zo dňa 17.03.2026, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamietla, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 5T/39/2024 zo dňa 26.08.2024, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/91/2024 zo dňa 03.04.2025, bol A. B. odsúdený pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, na výkon ktorého nastúpil dňa 19.05.2025, a ktorý má predpokladane vykonať dňa 19.05.2026.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 10PP/5/2025 zo dňa 17.03.2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zamietnutý návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu vyššie uvedeného trestu odňatia slobody.

Toto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože odsúdený ihneď po jeho vyhlásení podal proti nemu v zákonnej lehote sťažnosť, pričom túto sťažnosť následne zdôvodnil prostredníctvom obhajcu. V písomných dôvodoch sťažnosti odsúdený prostredníctvom obhajcu uviedol, že napriek negatívnym skutočnostiam, ktoré vyznievajú v jeho neprospech, aj keď objasnil súdu na verejnom zasadnutí bližšie okolnosti jeho disciplinárnych trestov, poukazoval na výnimočnú okolnosť, ktorá nastala po podaní návrhu o podmiennečné prepustenie, a to úmrtie manželky odsúdeného, s ktorou mal 7 detí a z toho 3 sú maloleté. Dňa 26.03.2026 je nariadené pojednávanie vo veci starostlivosti o maloletých, ktorého sa chce odsúdený zúčastniť, aby zabránil ich umiestneniu do detského domova a chce sa o deti postarať. Z dokazovania na verejnom zasadnutí vyplynulo, že nikto z príbuzných odsúdeného nemá záujem o prevzatie starostlivosti o maloletých. Odsúdený má za to, že keď je kolízia záujmu spoločnosti na prepustení odsúdeného z výkonu trestu skôr o 2 mesiace pred jeho vykonaním so záujmom maloletých detí a zabráneniu ich umiestnenia do detského domova, tak má prioritu záujem maloletých detí. Preto bolo potrebné návrhu odsúdeného vyhovieť z dôvodu tejto výnimočnej okolnosti. Odsúdený navrhuje, aby nadriadený súd zrušil uznesenie okresného súdu a odsúdeného podmiennečne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody.

V doplnení sťažnosti odsúdený prostredníctvom obhajcu uviedol, že návrh na podmienené prepustenie z výkonu trestu podal v novembri 2025 a rozhodovalo sa po 4 mesiacoch od podania návrhu a aj táto skutočnosť nezavinená odsúdeným sa mala okresným súdom zohľadniť pri rozhodovaní analogicky, ako sa zohľadňuje pri rozhodovaní o treste v prípade, že ubehol značný čas od spáchania skutku.

Prokurátorka sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdala práva podať proti nemu sťažnosť, pričom do konania neverejného zasadnutia nebolo sťažnostnému súdu doručené písomné vyjadrenie zo strany prokurátorky k sťažnosti obvineného.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia i konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd postupoval procesne správne, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tak mal možnosť vyjadriť sa k predmetu konania, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

V rámci preskúmania správnosti samotného výroku napadnutého uznesenia, krajský súd skúmal, či je napadnuté uznesenie v súlade so zákonom.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok na podmienené prepustenie každého odsúdeného, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného, rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ustanovil možnosť podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmienené prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje krajský súd tiež za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát,

vystupuje do popredia výchovná zložka trestu, na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u takejto osoby došlo k opakovanému páchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody.

K vyššie uvedenému krajský súd považuje za potrebné dodať, že podstata inštitútu podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody netkvie v tom, aby bol odsúdený za dobré správanie, prípadne dobrú prácu vo výkone trestu automaticky prepustený po odpykaní zákonom ustanovenej doby. Podmienčné prepustenie je opodstatnené len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti existuje odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude aj na slobode viesť riadny život a že pre spoločnosť nie je príliš veľké riziko jeho recidívy (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 53/2008 zo dňa 14.02.2008). Rozhodnutie o podmienčnom prepustení má fakultatívnu povahu, čo znamená, že naň neexistuje právny nárok, ktorého by sa mohol odsúdený domáhať ihneď, ak sa po určitú zákonom ustanovenú dobu správal vo výkone trestu slušne a vzorne si plnil uložené povinnosti.

Na základe preskúmania správnosti výroku samotného uznesenia okresného súdu, napadnutého sťažnosťou odsúdeného, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrh odsúdeného o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, podľa ktorých u odsúdeného nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmienčné prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie podmieňuje podmienčné prepustenie splnením troch podmienok, a to vykonaním trestu v predpisanej dĺžke, preukázaním polepšenia plnením svojich povinností a svojim správaním vo výkone trestu a preukázaním dôvodnej možnosti očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V odôvodnení svojho rozhodnutia, na obsah ktorého týmto krajský súd poukazuje v celom rozsahu v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu zákonnú podmienku, ktorou je vykonanie zákonom vyžadovanej časti trestu, avšak nebola kumulatívne u neho splnená podmienka preukázania polepšenia a podmienka v podobe odôvodnenej pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného v prípade jeho podmienčného prepustenia.

Podľa názoru krajského súdu záver okresného súdu o nesplnení zákonnej podmienky preukázania polepšenia odsúdeného počas výkonu trestu má úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. sa posudzuje celá doba výkonu trestu odsúdeného. Z hľadiska preukázania polepšenia sa preto podľa názoru krajského súdu vyžaduje, aby odsúdený počas celej doby výkonu trestu dodržiaval ústavný poriadok a normy správania sa. Vo výkone trestu odňatia slobody boli odsúdenému uložené celkovo 3 disciplinárne tresty, a to dňa 07.10.2025 za porušenie zákazu úmyselného sebapoškodzovania, kedy sa pokúsil obesiť, dňa 08.10.2025 za to, že verbálne a fyzicky napadol iného odsúdeného a dňa 04.03.2026 za porušenie zákazu tetovať sa. Naproti tomu nebol ani jedenkrát disciplinárne odmenený.

Rozhodnou skutočnosťou je však aj to, že odsúdený je k spáchanju trestnej činnosti formálne (čiastočne) kritický, keď svoju trestnú činnosť síce navonok ľutuje, ale na druhej strane niekedy spochybňuje rozhodnutie súdu a uvádza, že sa len bránil a spáchanie skutku zdôvodňuje pozitívom alkoholu, čím svoje konanie racionalizuje a obhajuje. Uvedené vyplynulo aj z výpovede odsúdeného na verejnom zasadnutí, keď tvrdil, že spáchaný skutok ľutuje, stalo sa to rýchlo a bola to sebaobrana. O čiastočne kritickom postoji odsúdeného svedčí aj samotná skutočnosť, že program zaobchádzania plní odsúdený len čiastočne, keď v jeho správaní a prístupe k povinnostiam a zákonom sú prítomné nedostatky. Krajský súd k tomu uvádza, že takýto postoj odsúdeného nemôže byť prejavom polepšenia, keď si svoje negatívne konanie a jeho závažné dôsledky po vykonaní prevažnej časti trestu odňatia slobody dostatočným spôsobom neuvedomuje, resp. ospravedlňuje a racionalizuje, pričom práve kritický postoj k spáchanju trestnej činnosti je jedným zo základných a podstatných predpokladov, na základe čoho možno dospieť k záveru, že odsúdený sa polepšil a trest odňatia slobody, ktorý doposiaľ vykonal, mal naňho určitý pozitívny prevýchovný vplyv, čo však zjavne nie je prípad odsúdeného. Odsúdený síce navonok oľutoval spáchanie trestnej činnosti, avšak tento jeho postoj považuje krajský súd za účelový a nie celkom úprimný, ktorého cieľom má byť len navodenie dojmu o plnení podmienok pre podmienčné prepustenie. Krajský súd v tomto smere konštatuje, že odsúdenému, ktorý bol v minulosti niekoľkokrát

vo výkone trestu odňatia slobody, je „fungovanie“ v podmienkach výkonu trestu zjavne známe, a preto sa dokáže prispôbiť týmto podmienkam výkonu trestu odňatia slobody vo všetkých stupňoch stráženia. Navyše ústav na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom aktuálne odsúdený trest vykonáva, neodporučil jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a konštatoval nepriaznivú resocializačnú prognózu na základe vysokého rizika recidívy trestnej činnosti. Uvedené tak svedčí o tom, že aktuálny výkon trestu odňatia slobody nemá na odsúdeného dostatočný výchovný vplyv a tento voči odsúdenému neplní svoj účel predpokladaný v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. Vzhľadom k uvedenému aj podľa názoru krajského súdu odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preto nepreukázal dostatočné polepšenie.

Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku odsúdeného, ktorá sa týka nezohľadnenia okolnosti, že z dôvodu úmrtia jeho manželky maloletým deťom hrozí ich umiestnenie do ústavnej starostlivosti, krajský súd túto nepovažoval za dôvodnú a opätovne zdôrazňuje, že tieto okolnosti ani v súhrne nie sú podľa názoru krajského súdu spôsobilé vyvážiť riziko spojené s čiastočne kritickým a racionalizujúcim postojom odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti, keď odsúdený svojím správaním vo výkone trestu odňatia slobody nepreukázal polepšenie a tým neboli splnené zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa názoru krajského súdu otázku preukázania polepšenia v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. nie je možné posudzovať izolovane od otázky pozitívnej prognózy správania sa odsúdeného v budúcnosti v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že ak sa nepreukáže skutočné polepšenie odsúdeného, je ťažko odôvodniteľný záver, že u odsúdeného je možné očakávať v budúcnosti vedenie riadneho života. V prejednávanom prípade sú dôvodné pochybnosti o pozitívnej prognóze vedenia riadneho života odsúdeným založené na konkrétnych skutočnostiach vyplývajúcich z hodnotenia ústavu, na ktoré krajský súd poukázal vyššie.

Krajský súd v súvislosti s posudzovaním prognózy odsúdeného viesť riadny život po podmiennečnom prepustení na slobodu považuje za potrebné uviesť, že pri posudzovaní tejto prognózy sa zohľadňuje nielen závažnosť aktuálneho odsúdenia, ale aj trestná minulosť odsúdeného, teda počet a závažnosť jeho predchádzajúcich odsúdení a to aj vrátane časového odstupu medzi jednotlivými odsúdeniami. Pri prognóze budúceho správania odsúdeného preto okresný súd správne prihliadol i na okolnosti predchádzajúceho života odsúdeného, vrátane jeho predchádzajúcich odsúdení, ako aj časových súvislostí medzi nimi. V tomto smere krajský súd poukazuje na R X/XXXX-XX, podľa ktorého materiálnu podmienku možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 1 písm. a) Tr. zák., je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného, vrátane jeho skorších odsúdení. Naposledy bol odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody pre zločin ublíženia na zdraví na základe rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1T/8/2016 zo dňa 29.11.2016, ktorý trest vykonal len dňa 29.05.2023, pričom následne po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa dňa 14.09.2023 dopustil spáchania ďalšieho trestného činu, pre ktorý je aktuálne vo výkone trestu odňatia slobody. Odsúdený je osobou s početnou trestnou minulosťou, vo výkone trestu bol odsúdený už päťkrát (vo veciach vedených Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 4T/196/2002, 4T/315/2002, 1T/58/2007, 4T/22/2011 a 1T/8/2016). Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani najprísnejšia forma trestu odsúdeného neodradila od ďalšieho porušovania záujmov chránených Trestným zákonom, aj napriek jeho osobnej skúsenosti s výkonom trestu odňatia slobody. Vzhľadom k predchádzajúcemu spôsobu života odsúdeného krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanom prípade správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody nesvedčí o tom, že by doterajším výkonom trestu odňatia slobody boli u osobnosti odsúdeného úplne eliminované zistené sklony k úmyselnému porušovaniu záujmov chránených Trestným zákonom.

Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku odsúdeného, ktorá sa týkala nedodržania lehoty 60 dní zo strany súdu na rozhodnutie o návrhu o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu, krajský súd konštatuje, že ide o poriadkovú lehotu, t.j. v prípade nedodržania lehoty zákon s ňou nespája povinnosť súdu podmiennečne prepustiť odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Nakoľko v preskúvanom prípade nebolo preukázané splnenie materiálnej podmienky polepšenia sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, podľa názoru krajského súdu nemožno z tohto dôvodu dospieť k odôvodnenému záveru o možnosti očakávať od odsúdeného vedenie riadneho života v budúcnosti.

Z uvedených dôvodov sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého odsúdený nespĺňa zákonom stanovené podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

S poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná, podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri k nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.